

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opera S. Matris Teresae De Iesu Carmelitarum Discalceatorum et Discalceatarum Fundatricis

In duas partes distincta

Teresa <de Jesús>

Coloniae Agrippinae, Anno MDCXXVI [erschienen] M.DC.XXVII.

§. 7. De Fructu Quem Sanctae Matris Teresae Libri Fecere, peccatores inueteratos conuertendo, eos qui orationis studio non tenebantur, ad eam pelliciendo, tepidis feruorem instillando, feruidos denique ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-37974

DE FRUCTU QUÆ SANCTÆ MATRIS TERESÆ LIBRI FECERE,
peccatores inueteratos conuertendo, eos qui orationis studio non tenebantur, ad
eam pelliciendo, tepidis feruorem instillando, feruidos denique le-
sione sua ad perfectionem incitando.

Nonnulli, qui vsq; ad eam erga orationem non afficiuntur, censent,
e librōrum doctrinas huiusmodi spirituales tradentium euulgatio-
ne, non tam fructum aliquem, quàm damnū vulgò in populū se qui
solere, quòd hi de rebus ad eam arcanis & absconditis agant, vt non om-
nes qui illos legent, easdem sint intellecturi, vel sensum illarum, (tame-
si veræ & genuinæ sint) percepturi: atq; inde consecuturum, vt è non in-
tellectione in grauissimos labantur errores. Ad hæc quia in hisce libris
de raptibus, reuelationibus, alijsq; orationis supernaturalis generibus
tractatur, nõ deerit fortasse nonnemo, qui hinc occasiōē capiet, huma-
na aliqua industria & artificio extraordinario hos spiritus effectus conse-
cRANDI ac QUERENDI, studendo nimirum mentem & spiritum in raptum
sustollere, & aliquas sibi reuelationes efformare: forsitan etiam eo fi-
ne, vt vulgò sancti habeantur & æstimentur: quod certissimum illu-
sionum & deceptionum, è quibus tantum in Ecclesia Dei damnū secu-
tum est, est principium, & fons.

Toto eo, quo S. Mater in terra vixit, tempore numquam inten-
dit & spectauit, vt hi libri prælo commissi, publici iuris fierent, & om-
nium passim manibus tererentur, sed vt tantum manu scripti, per Ord-
inis sui Conuentus obambulant, quo in Fratribus ac Monialibus suis
fructū facerēt; interdum verò singulari quodā priuilegio, nonnullis vi-
ris grauib; orationis experientiam habentibus communicarentur. I-
mitata videlicet placitum illud Pythagoræ Samij, arcana mystica &
sacra celari & abscondi iubentis, ne in vulgi manum incidentia paula-
tim vilescerent: nec non præcos illos Ægyptios, qui sacra sua dogmata
hieroglyphicis signis & notis tradebant, ne illa passim ab omnibus, sed
nonnisi à doctissimis quibusque intelligerentur. Atque hoc sane est,
quod S. Dionysius Areopagita Timotheo Episcopo, cui suum de my-
stica Theologia tractatum dedicat, iniungit, ne cui sacra hac Mystera,
nisi admodum paucis, ijsque doctissimis & maximam spiritus expe-
rientiam habentibus, qui nimirum eadem intelligant, & tanti, quanti
par est, æstiment, passim patefaciat. Hoc quoque spectasse Redemptor
noster Christus videtur, dicens discipulis suis: *Nolite dare sanctum canibus,*
neque mictatis margaritas vestras ante porcos, ne forte conculcent eas pedibus suis.
Nec ferre poterat, vt sub imia hæc spiritus mysteria, quæ hisce libris de-
clarantur, in canum allatrantium & obmurmurantium ora inciderent:
quibus,

Cap. 1.

Math. 7. 6.

quibus, quod ea non intelligant, hæretica & erronea videantur: aut in eorum manus, qui quod in virtutum cæno sint inuoluti, nullas maiores esse voluptates putant, quam quæ sensibus percipiuntur & sentiuntur. qui quamvis hosce legant libros, tamen adeo non magni illos faciunt, veritatem pedibus eos velut proterant & contemnunt.

At postquam re ipsa & per experientiam tum S. Mater, tum ii quibus ex obedientia parebat, viderunt, quemnam in omni hominum genere doctrina hæc fructum pepererit, opinionem suam mutarunt. constat enim, multos peccatores, etiam in peccatis obduratissimos, hisce spiritalibus doctrinis & monitis lectis, & magnis visis deliciis, quas, etiam in hac vita, Dominus communicat eum ex toto corde diligentibus, (vt taceam illam, quæ in cælo illos manet, beatitudinem) ad meliorem frugem rediisse. Cognito namq; Deum has inimicis suis delicias & gratias non conferre, & hocce donorum ac charismatum spiritualium condecoramentum non peccati cæno & luro, sed solum auro gratiæ superaddidit quodam concepto desiderio, se, spe, & orexi, vbi ad illius statum iam peruenerint, orationem studiosè culturos, itaq; tantorum bonorum aliquid obtenturos, pristino peccati statu egressi sunt, & si vel vnū dumtaxat peccatorem hæc via conuerti contigisset, certè nimis quàm bonū fuisset & utile, hosce libros publici iuris facere. Etenim non solo pœnarū infernalium timore, sed & gloriæ amore, & spiritalium gustum & deliciarum, quas hæc in vita amicis suis Deus communicat, desiderio ac cupidine animas ad Deum conuerti constat.

Sunt nonnulli, quibus, cum bene recteq; viuerent, satis erat non peccare, ac proinde ipsam spiritus & orationis mentalis viam ingredi detestabantur, at doctrina horum librorum lecta, spiritum sectari & colere decreuerunt; hæc q; via ad altiore virtutis & meritorum gradum ascendit. Alij verò sua in oratione, repidi erant: at, postquã hosce libros lectitarent, seuore quodam mentis concepto, ad sublimissimã quamdã contemplatione spiritum suum sustulere, impedimentis omnibus, quæ animam, quo minus ad eam quam desiderat perfectionem ascendat, remouentur, superatis & transcendis. Alij verò, cū multos iã annos orationi vacassent, eiusq; adminiculo magna consecuti essent bona, per illam lucẽ quæ hisce in libris traditur, & equa colligunt ad quàm altum gradum spiritus possit peruenire, circa multa dubia, quæ non satis intelligebant, nec vquam intelligerent, nisi per illos qui aliquam horum habent experientiam, circa eadem instruerentur, securi & certi facti sunt. Tanti verò Deus opt. max. facit, vt illarum animarum, quæ ad perfectionem aspirant, vna sese perficiat, & veros amicos suos, qui feruidè ipsum diligunt, tanto in pretio habet, vt vel propter vnus horum commo-

S.
Theresia

Opera

N. V.

186

dum & bonum, nullam aliorum inconuenientium velit rationem haberi.

Et, si sublimia hæc documenta & mystica arcana publici iuris fieri uerentur, cur, quæso, permissæ sunt imprimi & euulgari Reuelationes S. Methodij, Birgittæ, Catharinæ Senensis, Mechthildis, Elisabethæ Scoungiensis, Hermæ qui S. Pauli fuit discipulus, nec non aliorum plurimorum, qui reuelationes & uisiones suas scripto ediderunt nisi enim ex ipsorum illas ore haberemus, vndenam habere illas & scire possemus, cum sint secreta quæ Deum inter & eorum ipsorum peragantur? qualia certè passim in vitis sanctorum apud Surium, Lipomanum, & alios legere est.

Nullam verò aliam libri hi, ad sublimem orationis gradum perueniendi, viam aut artem tradunt, quàm vitæ puritatem, humilitatem, amorem Dei, & in oratione perseverantiam. multis quoq; in locis docent, & quidem maximo impendio & conatu, nullo esse in numero habendas impressiones illas extraordinarias, vel res supernaturales: & tunc maximè illas ab anima Christiana fugere & sese subducere, aut si veniant, veras eas & æertas non esse, cum illas ipsa habere procurat, desiderat, aut spectat. vnde efficere & concludere possumus, hos nimis quam procul abesse, vt alicui illusionum & deceptionum sint occasio: imò verò constat, nullum dari posse scriptum, quod magis lectorem, vt sibi ab hisce illusionibus caueat, omni in loco commonefaciat & instruat.

Si quis vero, aut defectu ingenij, aut voluntatis malignitate, in doctrina hac spiritali erret, aut scandalizetur, propriæ malitiæ & ignorantie, non vero libris hisce, culpam ascribat: hi namque bonum oculum habentibus dant lucem & illuminant. nam qui, cum oculos suos lippitudine & sordibus amoris proprii plenos habeant, eos legere volunt, non tam ipsa spiritalium librorum doctrina, quam suorum defectu cæcutiunt: quemadmodum sol in culpa non est, quod vesperilio in die cæcutiat, sed oculorum ipsius defectus & infirmitas; cum aquila, sine vilo oculorum dispendio, irretorto ipsum lumine & fixo intueatur. Sic multi hæretici, è prauo sacrarum litterarum intellectu, hæ-

resum suarum procudendarum & tuendarum occasionem sumunt; non propterea tamen dicendum, sacram scripturam damnosam esse, nec legendam videri.

FINIS.

REV.